

FOTOGRAFIA A L'AGUAIT

Portem força números dedicats a les generalitats i equipament per a fer caça fotogràfica i després al *phototrekking*, és a dir, anar a buscar l'animal. En aquest parlem d'una altra modalitat de «caça» ben diferent: la que consisteix a amagar-se en un lloc i esperar que els animals s'acostin prou per poder-los capturar en imatges. És la fotografia de fauna a l'aguait. L'equipament és gairebé el mateix descrit en les particularitats de la caça fotogràfica, i tot el que s'ha dit sobre consells i recomanacions per a disparar i altres operacions continua essent vàlid, amb les lògiques adaptacions al cas que tractem. Per definició, cal estar dins o darrere d'alguna cosa que et tapi, i això pot ser des d'un munt de pedres fins a uns matolls, herbes... o usar un amagatall artificial. El procediment

més habitual és el que es coneix per aguait o *hide*, expressió anglesa que ha tingut molt d'èxit i que significa precisament «amagar-se».

■ EL 'HIDE'

Un *hide*, que ha esdevingut gairebé una icona de la fotografia de natura, és si fa no fa una tenda de campanya, però petita, de manera que no hi podràs pas dormir dins. Tot just t'hi pots estar assegut i gràcies. La forma sol ser cúbica o una mica allargada, de fins a 1,5 m d'altura i al voltant d'un metre de costat. Una obertura vertical permet entrar-hi i sortir-ne. El seient sol ser un minitamboret de tres peus que no es caracteritza pel confort, però per estar còmodes, ja tenim el

«L'ÈXIT DE LA FOTOGRAFIA A L'AGUAIT
COMENÇA ABANS DE MUNTAR-LO:
CAL SABER EL LLOC I L'ÈPOCA
ADEQUATS I ESCOLLIR EL PUNT MÉS
IDONI PER A INSTAL·LAR-SE»

**«A TRAVÉS DE LA XARXA PODREM
FOTOGRAFIAR ELS OCELLS QUE ESTIGUIN
EN UN LLOC MOLT ELEVAT O QUE PASSIN
VOLANT PEL DAMUNT SENSE HAVER DE
SORTIR»**

sofà de casa. Si ens situem en un pendent, podrem seure al terra.

Hi ha unes «troneres» (finestretes practicables) per les quals podem fer sortir el teleobjectiu. Com a sostre posarem una xarxa: no atura la pluja, però és que si comença a ploure, el millor que podem fer és tocar el dos. A través de la xarxa podrem fotografiar els ocells que estiguin en un lloc molt elevat o que passin volant pel damunt sense haver de sortir.

A part del disseny clàssic, hi ha molts models disponibles que trobareu en botigues especialitzades (podeu consultar www.irudifoto.com). Per exemple, els «iglés» de barnilles flexibles que es munten i desmunten en un no-res. Però també us en podeu fer un amb els pals i vents d'una tenda de campanya i una lona o qualsevol tela resistent de colors discrets; o fins i tot amb una caixa de cartró gran (de nevera) que podeu pintar de colors marró i verd: no trobareu un *hide* més econòmic i més lleuger! El problema serà si bufa el vent.

L'eficàcia del sistema es basa en el fet que ens fa «invisibles». Òbviament, els animals veuen el *hide*, però no el fotògraf, que és el que els espanta.

Entre els avantatges d'usar un *hide* hi ha el fet de poder disposar d'un equip pesant, com ara un trípode molt sòlid, la qual cosa repercuteix en una major qualitat de les fotos, molt més que si les féssim a mà. En certes circumstàncies, també s'agraeix estar a l'ombra. Així mateix, és una de les poques modalitats de caça fotogràfica en què resulta aconsellable utilitzar els populars zooms, ja que a vegades l'animal pot acostar-se massa i resultar excessiva la distància focal del teleobjectiu.

Entre els inconvenients d'aquesta tècnica hi ha el fet que cal molta paciència, perquè depens completament dels animals que se't vulguin acostar. A part, un cop seleccionat el lloc, no pots fer res més que esperar i, això sí, estar ben atent, observant en totes direccions per detectar qualsevol exemplar que tregui el cap. I es necessita força temps si vols tenir esperances d'èxit.

En totes les situacions, disposar de més temps és favorable, però en una tarda de *phototrekking* podem tenir sort i endur-nos quelcom valuós cap a casa, mentre que per treballar amb *hide*, el temps comença abans de muntar-lo: s'ha d'escollir bé el lloc i l'època de l'any, i també el punt exacte que tingui més probabilitat que s'hi acosti «algú». Per exemple, un abeurador, un lloc on mengen, on es banyen, la branca en què solen posar-se, un niu (amb precaucions per no malmetre els pollets). A més, cal muntar-lo de nit i entrar-hi abans que surti el sol per tal que la fauna propera no sospiti que hi ha algú dins el *hide*.

■ LES FOTOS

En la primera imatge veiem un bitxac comú (*Saxicola torquata*) fotografiat des d'un *hide* col·locat davant d'un matollar on s'observà que es posaven freqüentment aquests i d'altres ocells. La segona (bernat pescaire, *Ardea cinerea*) s'ha pres a través de la xarxa del sostre del *hide* (estava massa amunt per a prendre-la des d'una tronera). La proximitat que proporciona aquest sistema ha permès captar «una intimitat» de la vida familiar: l'ajut d'aquest jove berrat a la casa que construeixen els pares, aportant una branca al niu.

ALBERT MASÓ
Biòleg i fotògraf de natura